ODKAZ III - AEGIS

Jozef Bidulský

Odkaz III – Aegis

Jozef Bidulský

KAPITOLA 1

Tiene nad Westhavenom

Nočný Westhaven už nebol mestom, ktoré Jozef a Juliet opustili. Keď čln ticho pristál v opustenom ramene rieky pri starom priemyselnom kanáli v South District, privítalo ich ticho, z ktorého mrazilo.

Mesto bolo pretkané novým, chladným pulzom. Na vysokých budovách blikali červené optické šošovky automatizovaných mestských kamier a nad hlavnými bulvármi sa v nepravidelných intervaloch vznášali tiché hliadkovacie drony. Lidia Vanceová nečakala na nič. Pretvárala Westhaven na digitálnu pevnosť.

Jozef, Juliet a Michael sa v tieni starých prepravných kontajnerov prebíjali k starému podzemnému krytu pod opustenou textilnou továrňou. Bolo to jediné miesto v meste, ktoré nebolo napojené na novú mestskú sieť, a Michael tam pre nich mal pripravené prekvapenie.

Keď Jozef odsunul ťažký oceľový poklop a zostúpili dole po rebríku, v podzemnej miestnosti sa rozsvietilo tlmené žlté svetlo. Za stolom plným rozložených monitorov a modifikovaných vysielačiek sedela Jozefova sestra Nikol a vedľa nej za ďalším monitorom Sára.

Keď Nikol začula kroky, inštinktívne siahla po zbrani na stole. No v sekunde, keď uvidela Jozefa a Juliet, ruka jej zmeravela. Oči sa jej rozšírili údivom aj neskutočnou úľavou.

„Jozef...? Juliet...?“ pošepkala, vstala zo stoličky a na sekundu stratila svoj obvyklý, chladne profesionálny odstup.

Nikol prešla vlastným peklom. V deň, keď Juliet pred rokmi zatkla Jozefa pri mestskej elektrárni, sa pre Nikol začal boj o holé prežitie. Ako Jozefova najbližšia technická spojka a pravá ruka v oblasti systémov sa okamžite stala terčom dvoch nebezpečných strán. Na jednej strane po nej išla polícia, na druhej ju lovili Daniel Cross a Victor Kane, ktorí chceli cez ňu získať prístup k Jozefovým tajným účtom a kódom mestskej siete ARIA. Nikol však nebola začiatočníčka. V noci po Jozefovom zatknutí zničila hlavný server, v ich tajnom byte spálila všetky fyzické zálohy a stiahla sa hlboko do podzemia. Celé štyri roky, kým bol Jozef vo väzení, žila v tieňoch ako duch. Vyhýbala sa kamerám, menila identity, zarábala si šifrovanými zákazkami na čiernom trhu a z úzadia tajne dohliadala na to, aby sa k Jozefovi do väznice nedostala žiadna najatá čepeľ zo zvyšku Čierneho kruhu. Bola to práve Nikol, kto cez anonymné kanály posielal Michaelovi varovania pred Crossovými krokmi aj pred Čiernym kruhom. A keď sa na scéne objavila Lidia Vanceová a začala likvidovať staré štruktúry, Michael našiel Nikol pri pokuse o útek cez staré podzemné kanály mimo mesta. Namiesto toho, aby ju zatkol a poslal pred súd, začal jej pomáhať a kryl ju. Bola predsa sestrou jeho najlepšieho kamaráta z detstva a nevedel sa prinútiť poslať ju za mreže. Spoločne vybudovali túto pevnosť, o ktorej vedeli len oni a Sára. Tá Michaelovi spočiatku vyčítala, že Nikol neudal, no postupne si na seba zvykli a stali sa z nich kamarátky.

„Vedela som, že sa vrátiš," povedala Nikol tichým, pevným hlasom a objala Jozefa. „Ale Westhaven už nie je tvoj, šéfe. Vanceová prevzala všetko. Ak má tvoju druhú polovicu kódu k Aegis, sme mŕtvi do týždňa."

„Nemá ju," odpovedal Jozef vyrovnane a položil svoju tašku na stôl. „A práve preto sme tu."

„Vanceová má pod kontrolou polovicu mesta, Jozef," povedala Sára a oprela sa o stôl s mapami. „Kapitán Shaw na WPD už nemá nad ničím kontrolu. Zásahové jednotky neprijímajú rozkazy z vedenia polície, ale priamo z jej operačného centra v Apex Tower. Ako to chceš zastaviť?"

Juliet pristúpila k stolu, rozložila naň taktický plán výškovej budovy mestskej správy, ktorý už mali pripravený vďaka Michaelovi, a pozrela na všetkých prítomných – na Jozefa, Michaela, Nikol a Sáru.

„Nepôjdeme proti nim silou," povedala Juliet a v jej hlase sa spájala najlepšia policajná taktika s Jozefovou chladnou logikou. „Vanceová si myslí, že riadi mesto cez strach a dáta. My jej tie dáta zoberieme. Zničíme Aegis zvnútra, odhalíme jej systém celému mestu a definitívne vyčistíme Westhaven."

Jozef sa usmial, chytil Juliet za ruku a pozrel na novovytvorený tím, o ktorom by nikto nepovedal, že niekedy vznikne: bývalý vodca podsvetia, bývalá detektívka, vyšetrovateľ, civilná analytička a bývalá technická spojka hlavného vodcu podsvetia.

„Tento boj vyhráme podľa našich vlastných pravidiel," povedal nadšene.

KAPITOLA 2

Trhliny v systéme

Podzemný bunker pod starou textilnou továrňou sa stal nervovým centrom novej aliancie odporu voči režimu Vanceovej. Nikol okamžite prepojila svoje záložné šifrovacie terminály s Jozefovým prenosným systémom, zatiaľ čo Sára s Michaelom pripravovali taktickú výbavu a mapovali slepé uhly mestských kamerových okruhov.

Westhaven zatiaľ vonku žil pod neúprosným digitálnym dohľadom Lidie Vanceovej. Neposielala do ulíc masívne policajné kontroly, ale vo vzduchu sa vznášali tiché hliadkovacie drony. Využívala aj modifikovanú verziu ARIA – systém automatickej detekcie, ktorý vyhodnocoval tváre, špionážne signály z mobilných sietí a dokonca aj odchýlky v správaní chodcov. Ak niekto zapadol do kategórie „riziková osoba“, do niekoľkých minút pri ňom zastavila neoznačená čierna dodávka bez poznávacej značky a odniesli ho kdesi.

Jozef, Michael a Juliet začali v teréne mapovať okolie, sledovali trasy hliadkovacích dronov a zisťovali ich slepé miesta. Pri jednom takom sledovaní jeden z dronov takmer zachytil Juliet na kamere. Z ničoho nič dron zmenil svoju trasu a smeroval rovno za Juliet. V poslednej chvíli stihla odskočiť, ukryť sa za veľký ker a čakala, kým dron prejde okolo nej.

„Tak toto bolo tesné,“ poznamenal Jozef, ktorý prišiel za ňou s Michaelom, keď dron zmizol v tme. Obaja medzitým mapovali inú trasu pomocou aplikácie, ktorú Nikol vytvorila podľa Jozefových návrhov.

Aplikáciu nazvali AURA. Zapisovali do nej trasy dronov a slepé uhly kamier, aby mohli potom sledovať v reálnom čase každý dron, a zároveň ich aplikácia chránila pred Vanceovej modifikovanou verziou ARIA.

„Ako to, že zrazu zmenil svoju trasu?“ nechápala Juliet a srdce jej búšilo, akoby chcelo vyskočiť z hrude.

„Buď Vanceová začala dronom meniť trasy, alebo ide o anomáliu,“ odpovedal Michael a toto zistenie si zapísal do tabletu.

„Alebo sa stalo niečo...“ nedokončil vetu Jozef, lebo sa im v slúchadlách ozvala vysielačka.

„Skryte sa, hneď!“ zahlásila Sára, ktorá z bunkra na monitore sledovala každý ich krok. Za nimi sa totiž objavili ďalšie drony.

Okamžite skočili za ten veľký ker, ktorý ich ledva ukryl. Keby bol niekto z nich len o centimeter vyšší alebo širší, drony by ich cez ten ker zahliadli. Okolo nich zrazu preletelo asi dvadsať dronov smerujúcich do tmy za tým prvým.

„Zapisujeme toto ako anomáliu, alebo ako novú trasu dronov?“ opýtal sa Michael znova, keď bola okolo nich zase tma.

„Mali by sme zistiť, kam drony smerujú,“ poznamenal Jozef, odhodlaný ísť mimo trasy, ktorú už mali zmapovanú.

„Nevieme, čo nás tam čaká,“ namietal Michael. „Tú trasu nemáme ešte zmapovanú. Môže nás tam prekvapiť niečo, na čo nie sme pripravení.“

„Tam vás nebudem môcť pozorovať a varovať,“ dodala Sára vo vysielačke.

„Nemá cenu to riskovať teraz, Jozef,“ súhlasila s Michaelom Juliet a bola za to, aby sa radšej vrátili do bunkra.

Jozef stále odhodlane pozeral do tmy, kam zmizli drony, a prebúdzalo sa v ňom to, čo ho ovládalo aj počas vlády v podsvetí. Chcel mať kontrolu. Michael si to všimol a spomenul si presne na tie časy, keď ich Drahý a jeho banda obkľúčili. Pamätal si, ako Jozef vypočítavo reagoval.

„Jozef, Nikol môže prísť na to, čo sa stalo. Pravdepodobne niekto urobil niečo, čo nemal, a Vanceová to zistila,“ presviedčala ho naďalej Juliet.

Jozef zaťal päste a škrípol zubami. „Je čas zastaviť ju!“

„To aj urobíme! Pamätaj ale, že teraz len mapujeme trasy jej štruktúry,“ stál si pevne za svojím Michael. Zľakol sa, že Jozef urobí hlúposť, ktorá ich zase bude stáť priateľstvo.

Jozef to však vo svojej hlave videl vypočítavo presne, ako by to urobil. Keď na neho Juliet s Michaelom naliehali a pridala sa k nim aj Sára s Nikol cez vysielačku, nakoniec povolil a urobil, ako si žiadali.

Vrátili sa do bunkra a Jozef hodil tablet pred Nikol. Keď sa od nej dozvedel, že drony smerovali za niekým, kto sa pokúsil vyvolať roztržku pri Vanceovej Apex Tower, a že ho Vanceová zlikvidovala, zabuchol dvere ich podomácky vytvorenej posilňovne. Každý pozeral jeho smerom, ale vojsť za ním sa teraz nikto neodvážil a radšej zastavili aj Juliet. Tá šokovane pozerala, ako v Jozefovi znova vrie ten udusený plameň jeho bývalého ja – plameň z čias, keď bezohľadne vládol celému Čiernemu kruhu. Nikol vzala tablet, ktorý Jozef hodil na stôl, a nové informácie, ktoré pri sledovačke zapísal, zadávala do aplikácie. Mali tak zmapovanú už veľmi veľkú časť Vanceovej štruktúry, hoci niektoré údaje boli len skreslené, lebo aplikácia nedokázala na niektorých miestach vypočítať trasu na sto percent.

Dni plynuli neúprosne rýchlo. Vzťah medzi Jozefom a Juliet sa zrazu držal na tenkej, nebezpečne napnutej strune. Ich svet sa zmenil na nekonečný kolobeh nočných výjazdov, plazenia sa v tme a mapovania ďalších a ďalších sektorov Westhavenu. Každá noc vonku bola rovnaká: prach, pach starého betónu, neustále sledovanie displeja aplikácie AURA a tichá obava, že nejaký dron nečakane zmení svoju trasu priamo na nich. Jozefa tento svet frustroval. V teréne prestali fungovať ako zladený tím a po návrate do bunkra sa z nich stávali cudzinci.

Jozef trávil hodiny v improvizovanej posilňovni alebo nad mapami s chladným, neprístupným výrazom. Vracal sa do svojho starého obranného režimu – mlčal, vypočítaval a rozhodoval bez toho, aby sa s niekým poradil. Juliet v ňom čoraz menej spoznávala muža, ktorému otvorila srdce, a čoraz viac videla legendu podsvetia, ktorú sa predtým snažila dostať za mreže spolu s Čiernym kruhom. Keď sa ho pokúsila osloviť, narážala na múr bez odozvy. Jozef ju nenechal nahliadnuť pod

povrch, lebo v sebe dusil frustráciu zo straty kontroly. A Juliet zase odmietala slepo nasledovať jeho diktatúru – bola jeho priateľka, nie jeho podriadená z gangu.

Jediným stabilným bodom v tom vlhkom podzemí zostávali Michael so Sárou. Ich vzťah bol pred rokmi preskúšaný v ohni, už prežil svoje vlastné peklo, a tak dokázali fungovať aj bez slov. Michael však mal oči neustále na Jozefovi. Poznal ho príliš dobre a každý jeho pohyb sledoval s tichým strachom v hrudi. Bál sa chvíle, keď v Jozefovi ten udusený plameň definitívne prepáli hranicu a strhne ich všetkých do priepasti.

AURA zatiaľ na monitoroch vykresľovala čoraz širšiu sieť mestskej infraštruktúry. Konečne boli pripravení na akciu viac než kedykoľvek predtým. No kým technicky boli nezraniteľní, zvnútra sa ich aliancia začínala pomaly rozpadať.

Jozef s Michaelom začali vymýšľať plán, ako sa dostať priamo do srdca celej operácie AEGIS a systému ARIA. Nezhody však mali aj pri plánovaní.

Jozef uvažoval ako pravý vodca podsvetia: chcel agresívny, rýchly a priamy úder. Pre neho bola najlepšou obranou masívna diverzia. Bol ochotný podstúpiť obrovské riziko, obetovať časť infraštruktúry mesta alebo vyvolať chaos, len aby na seba strhol pozornosť a prebil sa až k Lidii Vanceovej. V jeho očiach bola akákoľvek opatrnosť len zbytočným strachom, ktorý ich brzdil. Úplne zabudol, že rovnaký deštrukčný impulz mal aj Daniel Cross, keď sa pokúsil zabiť Michaela a Juliet. Stratil všetku logiku.

Michael naopak uvažoval ako skúsený policajný taktik. Odmietal Jozefov agresívny prístup. Uvedomoval si, že akýkoľvek predčasný rozruch ich pošle priamo pred hlavne neoznačených dodávok. Trval na tichom a presnom postupe, kde mal každý krok záložný plán a nulovú šancu na vedľajšie škody. Bál sa, že Jozefova túžba po rýchlej odvete zničí všetko, čo doteraz vybudovali, a opäť ohrozí Sáru aj Juliet.

Napätie medzi nimi rástlo s každou navrhnutou trasou a každým odmietnutým variantom, až kým spoločne s Nikol nenašli kompromis, ktorý spájal Jozefovu odvážnu drzosť s Michaelovou taktickou presnosťou.

„Aby sme sa dostali do jej Apex Tower k hlavnému uzlu Aegis, musíme najprv oslabiť jej sledovaciu sieť,“ vysvetľoval Jozef po pár dňoch plánovania pri stoličke za hlavným monitorom. Na obrazovke blikala mapa mesta s dvoma vyznačenými sektormi. „Vanceová má v každom sektore umiestnený takzvaný Node-Zero, to je fyzický opakovací server, ktorý spracováva dátový tok z mestských dronov predtým, než odíde do hlavnej centrály.“

„Ak odpálime alebo fyzicky zničíme čo i len jeden z nich, automaticky sa spustí celomestský poplach a Apex Tower prejde do neprelomiteľného izolovaného režimu,“ poznamenala Sára a prekrížila si ruky na hrudi.

„Preto ich nezničíme,“ usmiala sa Nikol a položila na stôl dva špeciálne upravené pevné disky. „Vyvinula som digitálneho parazita. Ak tie disky vložíme priamo do optických portov serverov, nezničíme ich. Namiesto toho do siete pustíme slučku falošných údajov. Pre Vanceovú bude mesto naďalej pokojné, no pre nás sa vytvoria slepé koridory, rovnako ako pri aplikácii, ktorú používame.“

„Takže kto ide do terénu?“ spýtala sa Juliet a skontrolovala zásobník svojej kompaktnej zbrane.

„Rozdelíme sa na dve dvojice,“ rozhodol Jozef. „Sára a Michael vezmú server v severnom prístave. Je to oblasť, ktorú Michael pozná. Ja a Juliet si vezmeme južný uzol pri mestskej elektrárni.“

Pri spomenutí mestskej elektrárne sa Juliet na Jozefa pozrela. Bola to presne tá elektráreň, kde ho pred rokmi zatkla. Jozef jej pohľad neopätoval.

„A ja?“ spýtala sa Nikol.

„Ty na nás budeš dávať pozor z monitora,“ povedal Michael ticho, no pevne. „Akékoľvek nezrovnalosti nám hneď budeš hlásiť cez vysielačku.“

O dve hodiny neskôr, zahalení v tmavom oblečení bez zbytočných kovových predmetov, sa Jozef a Juliet presúvali po strechách budov pri elektrárni. Michael so Sárou smerovali k prístavu.

Noc bola chladná a tichá, prerušovaná len slabým vrčaním transformátorov z elektrárne. Jozef a Juliet postupovali v tieňoch, pohybovali sa rýchlo a bezhlučne, no vzduch medzi nimi bol ťažký.

Keď sa zastavili na okraji strechy s výhľadom na nočné mesto a elektráreň, Juliet naňho na sekundu pozrela. Bol to zvláštny, skúmavý pohľad – hľadala v jeho profile tváre toho Jozefa, do ktorého sa zamilovala, no videla len chladnú odhodlanosť. Jozef jej pohľad opätoval. Nebol v ňom však žiaden sentiment, len tichá kontrola situácie, akoby vyhodnocoval, či ho v rozhodujúcom momente nezradí jej rokmi cvičená policajná opatrnosť.

„Pripomína ti to niečo?“ pošepkala Juliet a prižmúrila oči smerom k masívnym oceľovým bránam pod nimi.

Jozef sa na ňu ani neotočil, len chladne sledoval pohyb hliadkovacieho svetla na nádvorí. „Vtedy si mala navrch ty, Juliet. Teraz musíme vyhrať obaja, tak sa sústreď.“

Ten tón ju bodol. Žiadna nežnosť v hlase, žiadne letmé dotyky ani uistenie, že sú v tom spolu. Bol to odstup človeka, ktorý sa opäť uzavrel do vlastnej hlavy. Juliet len naprázdno preglgla, odvrátila zrak a skontrolovala adaptér pre digitálneho parazita v puzdre na opasku. Cítila, ako jej búši srdce – no tentoraz nie zo strachu pred Lidiou Vanceovou, ale zo strachu, že muža po svojom boku už viac nespoznáva. Juliet zvolila trasu cez rebríky a požiarne schodiská a Jozef išiel za ňou a s malým ručným spektrálnym scannerom vyhľadával frekvencie laserových senzorov na fasádach.

Keď dorazili blízko k substanici pri elektrárni, videli, že objekt je ohradený vysokým plotom s ostnatým drôtom a strážia ho dvaja ozbrojení žoldnieri z Vanceovej súkromnej bezpečnosti.

„Vojenská taktika,“ pošepkala Juliet z okraja strechy po dlhom sledovaní, počas ktorého cez ďalekohľad sledovala trasy hliadok. „Menia sa každých dvadsať minút. Žiadne fajčiarske prestávky, žiadna nepozornosť.“

„Vanceová ich platí príliš dobre na to, aby robili chyby,“ odpovedal Jozef chladne pri jej uchu. „Ale zabúdajú na jednu vec. Spoliehajú sa len na techniku.“

Jozef vytiahol zo svojho puzdra malý rušičkový modul a hodil ho do transformátorovej skrine na druhej strane ulice. Po troch sekundách skriňa zaiskrila a pouličné osvetlenie v okruhu sto metrov zhaslo.

Pre žoldnierov to bola bežná porucha v starej sieti, no pre Juliet a Jozefa to bolo okno príležitosti. Kým hliadka kontrolovala zaiskrený transformátor, Juliet sa ticho spustila po lane z priečelia budovy priamo za chrbát druhého strážcu. Jedným presným, nie smrtiacim chvatom ho poslala k zemi a odtiahla do tieňa. Jozef zatiaľ za tri sekundy prelomil elektronický zámok na dverách serverovne. Vo vnútri serverovne to hučalo chladiacimi ventilátormi. Zelené a modré diódy presvetľovali tmu. Jozef pristúpil k hlavnému rozvádzaču Node-Zero, otvoril optickú zásuvku a zasunul Nikolinho digitálneho parazita. Na malom displeji disku nabehlo percentuálne načítavanie: 10 %... 45 %... 99 %... Synchronizácia dokončená.

V tej istej sekunde sa však v slúchadle v ich uchu ozval praskavý, panický hlas Nikol z bunkra:

„Jozef! Juliet! Okamžite odtiaľ zmiznite! Je to pasca!“

Jozef stuhol. „Nikol, čo sa deje?“

„Vanceová nepoužíva len statické servery!“ vykríkla Nikol do vysielačky. „Ten uzol pri elektrárni bol nastavený ako návnada! V momente, keď ste pripojili disk, sa v systéme ARIA spustil protiprotokol Tracer! Vanceová zamerala váš lokálny signál... a na vašu pozíciu práve smeruje jej zásahovka!“

Dvere serverovne sa s prasknutím elektrického zámku neprirodzene uzamkli. Nad dverami sa rozsvietil červený alarm a z reproduktorov na strope sa ozval chladný, syntetizovaný hlas Lidie Vanceovej: „Pán Varga... slečna vyšetrovateľka... Čakala som, kedy sa vrátite domov.“

Medzitým na druhej strane mesta, v severnom prístave Blackwater Port, bol vzduch úplne iný. Slaný, vlhký a nasiaknutý pachom hrdze a nafty. Kým Jozef s Juliet pri elektrárni zápasili s vlastnými tieňmi a minulosťou, Michael so Sárou postupovali ako dokonale naolejovaný stroj. Medzi nimi neboli žiadne nedokončené rozhovory ani neisté pohľady. Prešli si spoločným peklom, poznali svoje reakcie a slabiny a ich dôvera bola bezvýhradná. Severný Node-Zero sa nachádzal v útrobách starej colnej správy, hlboko medzi hrdzavejúcimi lodnými kontajnermi.

„Pätnásť sekúnd do výmeny hliadky,“ pošepkal Michael. Ležal na bruchu na streche kontajnera a cez nočné videnie sledoval dvojicu mužov v čiernych uniformách.

Sára vedľa neho bez slova pripravila druhý modul Nikolinho parazita. Žiadna nervozita, žiadne váhanie. Keď žoldnieri zabočili za roh, Sára letmo klepla Michaela po ramene – tichý signál, ktorý znamenal: Ideme na to.

Zostúpili dole bez jediného zvuku. Michael zabezpečil koridor, zatiaľ čo Sára s presnosťou taktika zaistila dvere colnice. Využili presne tie mŕtve uhly, ktoré im na mape vykreslila AURA. Boli rýchli, neviditeľní a efektívni. Vo vnútri serverovne prístavu hučali chladiče rovnako ako pri elektrárni. Sára pristúpila k optickej skrini, bez zaváhania ju otvorila a zasunula disk.

Displej blikol na modro: Načítavanie... 38 %... 45 %... 99 %... Synchronizácia dokončená.

Michael si vydýchol a na perách sa mu objavil letmý úsmev. „Máme to. Boli sme rýchlejší než Jozef.“

„Nezakríkni to ako vždy,“ poznamenala Sára, no v hlase jej bolo počuť úľavu. Chytila zbraň a otočila sa k východu. „Zavolaj Nikol, nech nám potvrdí, či Jozef tiež zapojil parazita.“

Michael stlačil tlačidlo na slúchadle. „Bunker, tu Prístav. Disk je v sieti. Ako je na tom Jozef?“

Zo slúchadla sa však neozval pokojný hlas. Ozval sa len príšerný šum, po ktorom nasledoval Nikolin hysterický výkrik: „...pasca! Michael, nečakajte na nich! Odpojte sa a zmiznite! Ona ich zamerala!“

V tej istej sekunde sa na Sárinom disku v serverovni rozsvietila červená kontrolka. Červená vlna neprebehla len serverom v prístave, ale prepla celú mapu AURA na Michaelovom tablete. Všetky zelené slepé koridory, ktoré Nikol pracne vybudovala, v sekunde zčervenali.

Michael so Sárou na seba pozreli a úľava z nich okamžite opadla.

„Jozef...“ zvýskla Sára a v očiach sa jej objavil čistý strach.

„Ideme pre nich!“ zavelil Michael a okamžite sa prebil k dverám colnice.

No keď vybehli na nádvorie prístavu, nad morom sa objavili desiatky červených svetiel. Drony už neleteli v pravidelných

zmapovaných trasách. Smerovali dvoma smermi – k mestskej elektrárni, kde bol Jozef s Juliet, a k prístavu, kde bol Michael so Sárou. A na prístupových cestách okolo prístavu sa ozvali sirény neoznačených čiernych dodávok.

KAPITOLA 3

Slučka sa sťahuje

Hlas Lidie Vanceovej znel z reproduktorov s mrazivou, bezchybnou čistotou. Žiadna zúrivosť, žiadne emócie. Len chladná nadradenosť človeka, ktorý verí, že má pod kontrolou každú jednu premennú na šachovnici. Juliet to ešte viac pripomenulo časy, keď sa takto správal Jozef.

„Pán Varga... slečna vyšetrovateľka... Čakala som, kedy sa vrátite domov," opakovala ozvena syntetizovaného hlasu v uzavretej serverovni. „Mysleli ste si, že Node-Zero je obyčajný opakovací server. Vo vašej starej metodike by ním bol. Ale architektúra mestskej siete ARIA sa pod mojím vedením zmenila. Každý uzol je pascou aj návnadou zároveň. Padli ste do nej fantasticky. Teraz získam zvyšok tvojho kódu, Jozef!"

Pancierové dvere serverovne boli nepriestrelné a zablokované elektromagnetickými poistkami. Vzduchotechnika na strope ticho zhasla – Vanceová začala odsávať kyslík z miestnosti.

Juliet okamžite priložila ucho k dverám a skontrolovala stav zámku. „Elektromagnetický západkový systém. Bez hlavného prúdu alebo deštrukčnej nálože to neotvoríme."

„Deštrukciu nepotrebujeme," odpovedal Jozef. Jeho tvár bola úplne pokojná, hoci hladina kyslíka v miestnosti rýchlo klesala. Pristúpil k servisnej skrini na boku hlavného servera a namiesto páčenia zámku vytiahol z opasku malý voltmeter s modifikovanou záťažovou diódou.

„Vanceová verí svojej logike,“ pokračoval Jozef, kým pripájal káble priamo na zbernicu napájania. Cítil sa ako vo svojej vlastnej hre z čias, keď ešte ovládal Čierny kruh. „Spolieha sa na to, že pri uzamknutí budeme hľadať cestu von cez dvere alebo ventilačnú šachtu. Ale zabudla na základné pravidlo elektrárne, pri ktorej stojíme.“

„Preťaženie okruhu,“ pochopila Juliet v sekunde. Konečne cítila, že si trochu rozumejú.

„Presne. Nikol, počuješ ma?“ oslovil Jozef do vysielačky svoju sestru v bunkri.

„Počujem, Jozef, ale máte necelé dve minúty!“ odpovedala Nikol s napätím v hlase. „Zásahovka je už na príjazdovej ceste! Majú termovíziu a nepriestrelné štíty!“

„Nikol, presmeruj záložný výstup z modulu parazit priamo na uzemňovaciu zbernicu Node-Zero,“ rozkazoval Jozef s presnosťou stratéga. „O odpálenie sa postarám ja.“

Kým Jozef spájal obvody, Juliet sa postavila k dverám a pripravila svoju zbraň. Vonku na chodbe už bolo počuť ťažké kroky, cinkanie taktického výstroja a tlmené povely veliteľa zásahovej jednotky.

„Pripravujú nálož na dvere!“ pošepkala Juliet.

„Ešte tri sekundy...“ odpočítaval Jozef. Voltmeter v jeho ruke začal zbesilo pípať, keď napätie v obvode vyletelo na kritických 400 voltov. „Teraz!“

Hlavný prívod skratoval.

Razom preletel serverovňou masívny elektrický výboj. Zásuvky zaiskrili, hlavný istič v stene explodoval v snope jasných modrých iskier a elektromagnetické poistky na dverách s hlasným kovovým cvaknutím povolili. V tej istej stotine sekundy, ako dvere odskočili, Juliet vykopla pancierové dvere smerom von.

Ťažký panel zasiahol prvého muža zásahovej jednotky vo formácii a zrazil ho k zemi. Juliet okamžite vypálila dve presné rany do osvetlenia, čím celú sekciu ponorila do nepreniknuteľnej tmy.

„Pohyb!“ vykríkla Juliet a chopila sa vedenia taktického ústupu.

Jozef s Juliet sa prebili cez dym a zmätok v zadnom trakte elektrárne. Znalosť terénu – miesta, kde Jozef pred rokmi čelil svojmu zatknutiu – bola ich najväčšou výhodou. Kým muži zabezpečovali

hlavný vchod, Jozef a Juliet prekonali hmlistý dvor cez starý podzemný káblový tunel, ktorý nebol zakreslený v žiadnych nových mapách systému ARIA, no Nikol ich tam naviedla.

Medzitým sa v prístave rozozneli sirény, oblohu pretiahli červené svetlá dronov a na príjazdovú cestu k prístavu sa blížili dodávky. Michael so Sárou museli konať v zlomku sekundy.

„Rýchlo za kontajnery!“ zavelil Michael a strhol Sáru do tieňa pod masívny oceľový žeriav.

Prvá neoznačená čierna dodávka prefrčala okolo nich a zablokovala hlavnú bránu prístavu. Michael bez zaváhania vytiahol z puzdra vojenskú dymovnicu s IR blokovaním, ktorá oslepuje infračervené senzory a termovíziu, a hodil ju priamo do dráhy druhej prichádzajúcej hliadky. Hustý, nepreniknuteľný dym okamžite oslepil senzory dronov aj optiku vozidiel.

V chaose a dyme využila Sára moment – vtiahla sa do kabíny zaparkovanej úžitkovej dodávky kuriérskej služby, ktorú tu pred nočnou zmenou nechal nejaký vodič. Pohotovo priložila ku káblovému zväzku pod palubnou doskou svoj dekódovací spínač a snažila sa naštartovať motor. Studený motor zachrapčal a naskočil. Michael naskočil na miesto spolujazdca, kým nad nimi drony márne prepátravali dymovú clonu. Sára stlačila plyn, prerazila starú drevenú závoru bočného výjazdu z prístavu a bez rozsvietených svetiel zmizli v spleti neosvetlených bočných uličiek.

Použili staré servisné komunikácie, ktoré Michael poznal z naháňačiek a pátrania po zločincoch, keď ešte pracoval ako vyšetrovateľ, a hnali sa k elektrárni. Nikol ich naviedla ku koncu podzemného tunela, kde mali čakať na Jozefa a Juliet. O pätnásť minút neskôr už Jozef s Juliet sedeli v tichom, nenápadnom dodávkovom aute, ktoré pre nich Michael so Sárou pristavili tri ulice od elektrárne.

Keď sa však vrátili do podzemného bunkra, atmosféra bola hustá. Nikol s vyčerpaním v tvári reštartovala dešifrovacie panely.

„Ušli ste im, ale Vanceová získala to, čo chcela,“ povedala a ukázala na monitor, kde blikali nové červené sektory mestskej mapy. „Tým, že zamerala lokálny kód pri elektrárni, uzavrela celý južný

obvod. Westhaven je od tejto chvíle oficiálne v stave núdze. Na uliciach platí zákaz vychádzania.“

Jozef pristúpil k stolu, vyzliekol si taktickú vestu a s tupým kovovým zvukom ju hodil na stôl. Pozrel na svojich ľudí. V očiach sa mu blýskala nebezpečná zmes hnevu a chladnej kalkulácie.

„Už niet kam cúvať,“ preťal ticho Jozefov hlboký tón. „Zničila nám prístup k sieťam, tak zničíme my jej ľudí. Ak Vanceová hrá bez pravidiel, prestaneme ich dodržiavať aj my. Druhýkrát sa do jej pasce chytiť nenechám.“

Táto veta Michaela okamžite vrátila do čias, keď mali štrnásť rokov a Jozef vtedy vyslovil podobnú vetu.

„To nemyslíš vážne, Jozef,“ vyhŕkla Juliet a urobila krok k nemu. V tvári mala hnev, no v očiach sa jej zračilo hlboké sklamanie. „Počuješ sa vôbec? Chceš rozpútať otvorenú vojnu v meste, kde práve vyhlásili zákaz vychádzania? Už vtedy pri mapovaní, keď drony zmenili trasu, si chcel riskovať a ísť nezmapovaným smerom bez plánu. Už vtedy si chcel opustiť náš plán a hrať sa na hrdinu!“

„Juliet má pravdu,“ vložil sa do toho Michael. Nepristúpil bližšie, len sa oprel o zábradlie a zablokoval Jozefovi priamy pohľad. Hlas mal pokojný, no nekompromisný. „Týždne sme po nociach mapovali sektory cez AURU, aby sme pracovali ticho a precízne. Dnes sme išli do akcie s kompromisom. Keby sme so Sárou neboli rýchli v prístave a nezohnali dodávku, vy dvaja by ste z toho káblového tunela nevyskočili do bezpečia, ale priamo pred hlavne jej zásahovky.“

Jozef sa pomaly otočil k Michaelovi. Vzduch v miestnosti ešte viac zhustol. „Ja som ten skrat vyvolal, Michael. My sme sa z tej zablokovanej serverovne prebili vlastnou hlavou. Vám v prístave len vyšla finta s kuriérskym autom.“

„To nebola finta, to bola reakcia na zlyhanie plánu!“ vykríkla Juliet, stiahla si taktické rukavice a hodila ich na stôl priamo pred neho. „Ale ty to nevidíš. Všetko berieš ako svoju osobnú šachovnicu! Pozri sa na seba, Jozef. Odkedy sme v tomto bunkri, zatváraš sa v posilňovni, mlčíš, rozhoduješ sám a odháňaš každého, komu na tebe záleží. Zase si presne tam, kde si bol pred rokmi! Zase v tebe rozhoduje ten

bezohľadný šéf Čierneho kruhu, ktorý sa nepozerá na následky a chce mať nad všetkým absolútnu kontrolu!“

Jozef stuhol. Škrípol zubami a zaťal päsť tak silno, až mu pobledli kĺby na prstoch. Bodlo ho to priamo do živého. Keď bola Juliet policajtkou, bojovala proti nemu zvonku – teraz stála priamo pri ňom a videla, že vnútri vedie ten istý starý boj. Namiesto ospravedlnenia sa len chladne pousmial. „Ten bezohľadný šéf podsvetia vás tu všetkých udržal nažive, Juliet. A dnes v noci som nás dostal zo zamknutej miestnosti bez kyslíka. Ak ti moja kontrola prekáža, mohla si ostať pri svojich policajných predpisoch.“

„Nie,“ prerušila ho Sára, ktorá doteraz ticho stála pri zbraniach. Zdvihla zrak a pozrela na Jozefa bez štipky strachu. „Udržala nás nažive len náhoda a skrat v obvode, Jozef. A tá náhoda sa druhýkrát zopakovať nemusí. Nikol má pravdu. Vanceová dostala presne to, čo chcela. Zamerala lokálny kód, uzavrela celý južný obvod a terč na našich chrbtoch je teraz trikrát väčší. Určite teraz prehľadáva oblasť a je len otázkou času, kedy nás nájde.“

Nikol pri monitoroch bez slova stlačila kláves a na stene sa rozsvietil nový, červeno blikajúci graf. „Nemáme dáta zo serverov. Nemáme prístup k ARII v uzavretých sektoroch. Môj digitálny parazit je mŕtvy. Vanceová zablokovala komunikáciu. Sme späť na bode nula.“

Juliet sa naposledy pozrela na Jozefa – bol to dlhý, odcudzujúci pohľad človeka, ktorý už nemá silu búšiť do zavretých dverí. „Už nie som tvoja protivníčka z policajnej stanice, Jozef... a odmietam byť tvojím ďalším pešiakom,“ povedala ticho. Bez ďalšieho slova sa otočila a odišla do zadnej obytnej časti bunkra. Dvere sa za ňou zabuchli s tlmeným, hlbokým nárazom.

Michael len pokrútil hlavou, pristúpil k Jozefovi a pozrel mu zblízka do tváre. „Máš šťastie, že ťa Juliet ešte stále chráni pred sebou samým. Ale ak kvôli svojmu egu a túžbe po kontrole rozbiješ túto skupinu zvnútra, Vanceová ani nebude musieť strieľať. Zničíš nás sám.“

Michael si vzal svoju výstroj a spolu so Sárou odišiel skontrolovať záložné výstupy z bunkra.

V centrálnej miestnosti zostala len Nikol, ktorá ticho klikala do klávesnice, a Jozef. Stál sám nad stolom, v pätách cítil ťažké ticho podzemia a jeho pohľad zostal nehybne zapichnutý do červenej mapy mestskej siete, na ktorej práve zhasínali posledné bezpečné zóny.

KAPITOLA 4

Štyri fázy

Prvé tri dni v bunkri boli veľmi tiché. Vzduch tu bol ťažký a nikto sa nesnažil ani len spomenúť Vanceovú. Jozef trávil celé dni v posilňovni alebo pri zhasnutých monitoroch. Vo vnútri cítil tlak, že Juliet sklamal, a to ho nútilo uzatvárať sa do seba ešte viac. Keď okolo neho Juliet prechádzala, ani sa na ňu nepozrel. Svoj hnev si vybíjal na boxovacom vreci až do vyčerpania, aby ho jeho myšlienky neutláčali ešte viac.

Juliet sa Jozefovi radšej vyhýbala. Aby svoju myseľ preorientovala na iné myšlienky, začala pomáhať Nikol s udržiavaním lokálnych systémov, ale robila len to najnutnejšie. Vo vnútri zvádzala boj. Na jednej strane ho stále milovala, ale odmietala sa pozerať na to, ako sa zase mení na monštrum, ktorým kedysi bol pri Čiernom kruhu.

Jediní, ktorí medzi sebou normálne rozprávali, boli Michael so Sárou. Kontrolovali zásoby, vtipkovali spolu, sledovali okolie bunkra a dávali pozor, či ich niekto z Vanceových mužov nesleduje. Napätie medzi Juliet a Jozefom však bolo neúprosné a priam ho cítili na koži, keď okolo nich prešli po chodbe.

Nikol bola zničená asi najviac. Frustrovalo ju, že jej parazit nefungoval tak, ako dúfala, a stal sa návnadou. Spánok mala minimálny a stále sa snažila prebiť cez programátorskú blokádu Vanceovej, lenže vždy narazila na stenu.

Na štvrtý deň to už Michael so Sárou nevydržali. Spomenuli si na svoje ťažké obdobie vo vzťahu a dohodli sa, že sa pokúsia zasiať

semienko dobra do vzťahu Jozefa a Juliet. Sára vyhľadala Juliet a Michael Jozefa.

Juliet sedela v zadnej tmavej časti bunkra a čistila svoju zbraň. Prišla za ňou Sára s pohárom čistej vody a ponúkla jej ho. Juliet sa na ňu pozrela a s jemným úsmevom, ktorý hneď zmizol, si od nej pohár zobrala.

Sára si k nej prisadla. Chvíľu mlčali, kým Sára nepreťala ticho:

„Poznám ten výraz v tvojej tvári, Juliet. Mala som ho tiež, keď bol Michael na dne."

Juliet si vzdychla a odvrátila zrak. „Je neprístupný, Sára. Zase je z neho ten chladný kalkulátor. Mám pocit, že som sa zamilovala do niekoho, kto bol len ilúziou."

„Nie je to ilúzia," povedala Sára pevne a chytila Juliet za ruku. „To, čo v ňom teraz vidíš, nie je jeho skutočné ja. Je to len jeho strach. Keď chlapi ako Jozef alebo Michael cítia, že zlyhali a nemajú veci pod kontrolou, ich prvý inštinkt je nasadiť si masku a stiahnuť sa do tmy, aby nebolo vidieť, ako veľmi krvácajú. Jozef nevrie preto, že by bol bezohľadný. Vrie preto, lebo sa na smrť bojí, že kvôli Vanceovej príde o teba. Neodpisuj ho... len mu ukáž, že v tom boji nemusí stáť sám. Áno, bol taký, má svoje chyby, ale viem, že sa do teba naozaj zamiloval a snažil sa zmeniť."

Juliet si povzdychla a nezmohla sa ani na slovo.

„Ver mi, aj Michael robil presne tie isté hlúposti," pokračovala Sára a v hlase jej zaznel jemný, hrejivý tón spomienok. „Keď sa nám rozpadal svet pod rukami, ťahalo ho to k tme a izolácii. Myslel si, že ma tým chráni. Trvalo mi dlho, kým som pochopila, že ak mu z ruky nevytiahnem ten chladný meč, ktorý okolo seba drží, ublíži ním nám obom. Jozef teraz vidí v zrkadle len kriminálnika, ktorý opäť zlyhal. Ak mu nepripomenieš, kým naozaj je, tie staré tiene ho pohltia úplne. Nezhasínaj nad ním svetlo, Juliet. Práve teraz ho potrebuje najviac, aj keď robí všetko preto, aby ťa odohnal."

„Bude ma vôbec počúvať?"

„Najlepšie je urobiť ten prvý krok a trpezlivo čakať," dokončila Sára a objala Juliet.

Medzitým Michael kráčal do posilňovne. Keď vstúpil dnu, Jozef búšil silou troch mužov do boxovacieho vreca. Michael ho chvíľu ticho pozoroval.

„Keď sme so Sárou pred rokmi prišli o všetko a zostali sme sami v tme, robil som presne to isté, Jozef," povedal nakoniec Michael tichým, vyrovnaným hlasom. „Zatvoril som sa do seba. Myslel som si, že ak budem tvrdý, chladný a budem všetko riadiť sám, ochránim ju. A vieš, čo sa stalo?"

Jozef zastavil päsť na vreci, no neotočil sa.

„Skoro som ju stratil," pokračoval Michael. „Nie kvôli guľke, ale kvôli tomu, že som medzi nás postavil múr. Juliet tu nie je preto, že potrebuje nejakého šéfa podsvetia, Jozef. Je tu preto, lebo verila človeku, ktorým si sa stal. Ak znova oblečieš to staré brnenie Čierneho kruhu, možno prežiješ túto vojnu... ale prebudíš sa v nej úplne sám."

Jozef stál nehybne, hánky na pästiach mal opuchnuté a zčervenané od vyčerpávajúcich úderov. Hrudník sa mu ťažko dvíhal, no očami stále hľadel na kožu vreca.

„Myslíš si, že toto robím kvôli sebe, Michael?" ozval sa Jozef ticho, pričom jeho hlas znel chrapľavo a vyčerpane. „Myslíš si, že ma baví navliekať sa do tej istej kože, ktorú som roky mal? Keby som pri tej elektrárni neskratoval obvod, Juliet by tu dnes nebola. Vanceová by ju dostala. Vtedy to nebola taktika, bola to čistá zúfalosť. A ja si nemôžem dovoliť byť zúfalý."

Michael sa pomaly odlepil od zárubne a urobil dva kroky k nemu. „Práve o tom hovorím, Jozef," nadviazal Michael a v jeho hlase nebola výčitka, ale hlboké pochopenie. „Berieš celú ťarchu sveta len na svoje ramená. Myslíš si, že ak nie si dokonalý šachista, ktorý predvída každý pohyb, si zlyhanie. Lenže Juliet nie je tvoja zverená osoba, ktorú máš chrániť z diaľky. Je to tvoja partnerka. Keď pred ňou hráš nedobytného šéfa, nechrániš ju pred strachom – privádzaš ju do šialenstva, lebo vidí, ako sa jej strácaš pred očami." Michael si skrížil ruky na hrudi a prižmúril oči. „Pamätáš si, keď sme obaja stáli na opačných stranách zákona? Vtedy si vyhral veľa bitiek práve preto, že si bol chladný a vypočítavý. Ale túto vojnu proti Vanceovej nevyhráš ako osamelý vlk z Čierneho kruhu. Tu bojuješ za niečo viac než len za vlastné prežitie. Ak

nedovolíš Juliet, aby stála pri tebe aj vtedy, keď padáš na dno, ten múr, ktorý medzi sebou staviate, vás odpojí skôr, než k nám dorazia tie drony.“

Poklepal ho po pleci a pomaly sa začal vzďaľovať, aby ho nechal premýšľať. Na chodbe sa stretol so Sárou, ktorá naňho žmurkla a pobozkala ho.

Na piaty deň sa relatívne ticho v podzemí definitívne skončilo. Mesto hore nad nimi už nepripomínalo Westhaven, ale neľútostne strážené nebezpečné pásmo.

Nikol sedela pri dešifrovacej stanici s červenými očami a slúchadlami pritlačenými k uchu. Už tridsať hodín nespala poriadne, neustále preskenovávala šum mestskej rádiokomunikácie a zachytávala len strohé, vojenské hlásenia Vanceovej jednotiek. Zrazu však monitor pred ňou zbesilo zablikal a reproduktor začal pípať chybovým signálom.

„Všetci poďte sem. Okamžite!“ vykríkla Nikol, až jej preskočil hlas.

Jozef, ktorý práve vyšiel z posilňovne, pribehol k monitorom ako prvý. Hneď za ním prišli Juliet, Sára aj Michael. Atmosféra bola stále mrazivá, no vážnosť situácie ich prinútila odložiť osobný odstup.

„Vanceová pritvrdila,“ povedala Nikol a zapla hlavný reproduktor. Ozval sa z neho plechový, chladný hlas oficiálneho mestského rozhlasu:

„...vzhľadom na narušenie bezpečnosti v južnom sektore vyhlasuje mestská správa mimoriadny stav kategórie Alfa. Boli pozastavené všetky civilné licencie. Zároveň oznamujeme, že dnes v ranných hodinách bol v rámci preventívneho vyčistenia zložiek zadržaný bývalý kapitán policajného zboru Shaw, podozrivý z kolaborácie s teroristickou bunkou...“

Meno kapitána Shawa zapôsobilo v bunkri ako výbuch.

Sára s Michaelom na seba šokovane pozreli – kapitán Shaw bol ich bývalý nadriadený, človek, s ktorým celé roky bojovali bok po boku proti zločinu. A Juliet presne vedela, koľko Shaw pre ňu urobil, keď jej pomáhal vyjednávať a zasahovať pri akciách Čierneho kruhu v časoch, keď Jozef ovládal celé podsvetie.

„Prečo až teraz?“ pošepkala Sára a neschopne hľadela na blikajúcu obrazovku. „Sme v podzemí celé týždne... Prečo ho obvinila práve dnes a spojila s nami?“

„Pretože sme jej dali do rúk posledný dielik mozaiky,“ ozval sa Michael a v hlase mu znelo mrazivé uvedomenie. Pozrel na Jozefa. „Vanceová doteraz nevedela, s kým presne má tú česť. Myslela si, že sme nejakí náhodní odporcovia jej moci. Po tej našej návšteve s parazitom, po úteku z tvojho domu pred jej mužmi a keď sme so Sárou zo dňa na deň prestali chodiť do práce, začala si nás spájať a prevrátila naruby celé staré oddelenie.“

„Až doteraz systém ARIA vyhodnocoval spisy ako starú históriu,“ nadviazala Nikol, pričom jej prsty zbesilo prelietavali po klávesnici. „Ale keď Vanceová porovnala staré policajné spisy zo zásahov proti Čiernemu kruhu s naším taktickým postupom pri elektrárni, systém jej vyhodil jediné meno. Kapitán Shaw. Bol nadriadeným vás troch a zároveň jediný, ktorý podpisoval všetky spisy spojené s Jozefom. Vanceová si myslí, že Shaw s nami stále spolupracuje, alebo že vie, kde nás nájsť.“

„Chce z neho tie informácie vymlátiť,“ povedala Juliet a tvár jej zbledla. „Ale musí vedieť, že Shaw je tvrdý chlap a nikdy by nikoho dobrovoľne nezradil. Zoberie ho teda do Apex Tower a zlomí ho tam.“

„Počkajte, to nie je všetko,“ prerušila ju Nikol a prstami preletela po klávesnici. Na obrazovke rozbalila zložito šifrovaný dátový tok. „Pozrite sa na tento kód. Vanceová po našom skrate pri elektrárni narýchlo presmerovala dáta z južného obvodu cez vedľajší uzol na starom železničnom prekladisku. Robila to pod tlakom, aby čo najrýchlejšie uzavrela sektor.“

„Čo to znamená?“ spýtal sa Michael a naklonil sa bližšie.

„Znamená to, že spravila chybu,“ usmiala sa Nikol napriek vyčerpaniu. „Ten vedľajší uzol nemá aktualizovaný protiprotokol Tracer. Ak sa k nemu dostaneme, nepripojíme tam len parazita... Dokážem cez neho nabúrať priamo transportný protokol, ktorým prevezú kapitána Shawa do Apex Tower. Máme okno príležitosti. Kapitána prevážajú práve teraz. Chce ho rýchlo upratať z dosahu, kým

si uvedomíme, čo sa deje. Spravila chybu, že sa ponáhľala a presmerovala sieť cez ten starý uzol.“

Michael rozhodol: „Už nebudeme čakať. Kapitána Shawa z toho transportu dostaneme skôr, než sa pancierované dvere dodávky zatvoria za bránou Apex Tower.“

V centrálnej miestnosti zavládlo ticho. Spoločné riziko a nová šanca zachrániť človeka, ktorý spájal ich minulosť, prebudili v tíme potlačenú iskru. Práve v tejto sekunde sa však stalo niečo, čo nikto nečakal.

Jozef neprišiel s okamžitým, agresívnym rozkazom. Namiesto toho spravil krok dozadu, pozrel sa na Michaela, Sáru, Nikol a nakoniec zastavil zrak na Juliet. Jeho tvár stratila tú chladnú, nedobytnú masku vodcu podsvetia.

„Prepáčte,“ povedal Jozef ticho. Ten hlas znel úplne inak – polámane, no odzbrojujúco úprimne. „Pri tom drone a pri tej elektrárni som zlyhal. Dovolil som, aby ma ovládol strach zo straty kontroly. Konal som ako bezohľadný šéf Čierneho kruhu a priviedol som nás do pasce. Michael mal pravdu... takto sa táto vojna vyhrať nedá.“

Všetci sa naňho prekvapene pozreli. V bunkri nastal šok, atmosféra zhustla, no tentoraz nie hnevom, ale čistým precitnutím. Jozef sa potom otočil k Juliet a tichým pokynom ju požiadal, aby s ním prešla o pár krokov ďalej, do šera pri starej rozvodnej skrini, kde ich ostatní nepočuli. Tá išla pomaly za ním.

„Nechcel som sa pred tebou hrať na hrdinu, Juliet,“ pošepkal Jozef a prvýkrát po mnohých dňoch sa jej pozrel priamo do očí bez akejkoľvek obrannej hradby. „Keď tie dvere na serverovni zaklapli a kyslík sa nám strácal... ja som sa neskutočne zosypal. Nebál som sa o seba. Na smrť som sa bál, že ťa tam stratím. Že kvôli mojim rozhodnutiam zomrieš. Môj mozog jednoducho prepol do starého, chladného režimu prežitia, lebo to bola jediná obrana, ktorú som poznal. Chcel som mať všetko pod kontrolou, len aby som teba udržal nažive... ale namiesto toho som ťa od seba odohnal.“

Juliet ho počúvala so slzami v očiach a cítila, ako sa jej všetok nahromadený hnev a odstup rozpúšťajú. Videla pred sebou muža, ktorý sa pred ňou úplne vyzliekol zo svojho ega a ukázal svoju

najzraniteľnejšiu stránku. Jazva po jeho správaní tam stále bola, no niť dôvery sa postupne začala obnovovať.

Jemne sa dotkla jeho ruky a stlačila mu opuchnuté kĺby na prstoch. „Viem, kým si bol, Jozef... ale viem aj to, kým si teraz. Už v tom nemusíš stáť sám.“

Jozef prikývol a po dlhom čase Juliet jemne pobozkal. Ona mu to opätovala, no obaja vedeli, že ich čaká ešte dlhý rozhovor. Otočil sa späť k tímu a prvýkrát po piatich dňoch sa v jeho tvári objavil odhodlaný, no vyrovnaný výraz.

„Pôjdeme po Shawa,“ povedal Jozef a pozrel na Michaela a Sáru. „Ale tentoraz nejdem ako osamelý strelec a nebudem nikomu rozkazovať. Tento plán postavíme spolu. A kapitána Shawa dostaneme z tých dodávok skôr, než vôbec uvidí brány Apex Tower.“

KAPITOLA 5

Návrat do starých koľají

Stôl v centrálnej miestnosti zaplavili staré technické mapy železničného prekladiska v Southside a vytlačené dáta z mestskej siete, ktoré sa Nikol podarilo vytiahnuť pred jej zablokovaním.

„Taktika je jasná," začal Jozef a prstom ukazoval na slepú koľaj na okraji prekladiska. Hlas mal vyrovnaný, no znela v ňom niekdajšia prirodzená autorita. „Vanceová presmerovala dátový tok z južného obvodu cez tento starý uzol. Nikol tu vloží svojho parazita. Tým preberieme kontrolu nad signalizáciou a kamerami na hlavnom ťahu. Vytvoríme taktické okno, zmeníme trasu transportu a presmerujeme pancierovanú dodávku s kapitánom Shawom priamo do pripraveného koridoru."

„Prepravujú ho v špeciálnom konvoji s dvoma sprievodnými vozidlami," poznamenal Michael a na mapu položil dve malé kovové figúrky predstavujúce vozidlá. „Ak neodstavíme sprievod skôr, než stihne vyslať poplach, Apex Tower okamžite dostane núdzový signál a bude sa to hemžiť mužmi zo zásahovky."

„O sprievod sa postarám ja s Michaelom," vložila sa do toho Juliet, skontrolovala si zásobník a pozrela na Jozefa. Medzi nimi už nebol múr – bol tam tichý sľub a znova sa budujúca vzájomná dôvera. „Použijeme rušičky na krátku vzdialenosť, ktoré oslepia ich rádiokomunikáciu na desať sekúnd. Presne toľko potrebujeme na odtrhnutie hlavnej dodávky."

„Ja a Sára budeme pri uzle s Nikol,“ dodal Jozef. „Fyzický prístup k terminálu je chránený starým mechanickým zámkom. Pre zber dát musím byť pri Nikol priamo na mieste.“

O pol hodinu neskôr preťal sychravú noc v Southside chladný morský vzduch. Staré železničné prekladisko pripomínalo oceľové pohrebisko – zhrdzavené vagóny, vyradené rušne a vysoké osvetľovacie stožiare, z ktorých polovica nefungovala.

Jozef, Nikol a Sára sa v tieňoch starých cisternových vozňov prebíjali k malej betónovej rozvodni, kde sa nachádzal kľúčový káblový uzol. Michael a Juliet zatiaľ zaujali pozíciu pri prístupovej ceste, pripravení zasiahnuť proti konvoju.

„Sme pri uzle,“ pošepkal Jozef do vysielačky, keď odsunul ťažké kovové dvere rozvodne.

Vo vnútri to hučalo. Nikol okamžite pokľakla k optickému rozvádzaču, otvorila svoj kufrík s diagnostikou a pripravila sa zasunúť konektor parazita.

Jozef zatiaľ zostal pri dverách rozvodne so Sárou a cez nočné videnie sledovali okolie prekladiska. Kým Nikol rozprestierala káble, Jozefov zrak skĺzol na traťovú koľajnicu hneď vedľa rozvodne.

Niečo mu nesedelo. Vanceová vyhlasovala celomestský zákaz vychádzania a kontrolu všetkých logistických trás. Koľajnice vedúce k tomuto starému uzlu mali byť už roky hrdzavé, zarastené a mŕtve. Jozef sa zohol a prešiel prstami po oceľovej hrane koľaje. Boli na nej čerstvé, lesklé odreniny od ťažkých oceľových kolies – výmenný bod prekladiska bol používaný len pred pár hodinami. No to nebolo všetko. Vedľa riadiacej skrine na podlahe ležal malý, dohorený ohorok drahého, na zákazku baleného tabaku a vedľa neho v prachu svietil čerstvý odtlačok podošvy ručne šitej koženej obuvi. Žiadne taktické čižmy zásahových jednotiek Vanceovej. Žiadne vojenské opätky. Bol to odtlačok topánky človeka, ktorý si potrpel na eleganciu aj v tom najšpinavšom prostredí – a ten špecifický tabak voňal po tlmenej zmesi, ktorú Jozef prvýkrát zacítil v tmavej uličke pri kaviarni The Corner, keď mal sedemnásť rokov. Vzduch v rozvodni hmatateľne zhustol a Jozefovi na sekundu zastalo srdce.

„Nezapájaj to, Nikol,“ povedal Jozef tichým, mrazivým hlasom.

Nikol rukou stuhla milimeter od zásuvky. „Jozef, čo sa deje? Máme predsa časový limit!“

„Tento uzol nie je opustený a nie je to chyba Vanceovej z nepozornosti,“ odpovedal Jozef a inštinktívne pevnejšie chytil zbraň. Očami prebehol tmu za starými cisternovými vozňami. „Pravdepodobne ho používa niekto iný, kto tu kontroluje vlastný, neoficiálny transport. Niekto, kto sem chodí osobne.“

Sára naňho šokovane pozrela. „O kom hovoríš, Jozef?“

„O človeku, ktorý ma naučil, že ak chceš vyhrať stratenú vojnu, musíš byť ochotný zámerne obetovať vlastnú najsilnejšiu figúrku a nechať nepriateľa veriť, že vyhral,“ pošepkal Jozef. „Adrian Cole.“

V tej istej sekunde sa zo šera za starými rozvádzačmi ozval pomalý, rytmický tlieskot. Z tmy na druhej strane rozvodne vystúpil muž v dlhom tmavom kabáte. Tvár mal poznačenú rokmi, no na pravej lícnej kosti pod obočím mu stále svietila tá istá jazva. Na rameni mu visela krátka automatická zbraň. Za ním z tieňa vystúpili traja ozbrojení muži v taktickom výstroji bez akýchkoľvek označení.

„Tvoj zmysel pre detail ťa nikdy nesklamal, Jozef,“ ozval sa hlboký, pokojný hlas Adriana Colea. „Učíš sa rýchlo. Presne tak ako vtedy, keď som ťa zobral pod svoje krídla, kým si sa nerozhodol, že budeš hrať na vlastnú päsť.“

Jozef sa okamžite postavil pred Nikol a Sáru. „Cole... Myslel som, že si po vzniku Čierneho kruhu z prístavu zmizol.“

Adrian sa ticho a sucho zasmial. „Zmizol? Ja nikdy úplne nemizniem, Jozef. Ja len meniem figúrky, keď staré zlyhajú. Myslel si si, že Čierny kruh bol tvoj nápad? Že si to celé vymyslel v opustenom sklade? Ja som ti dal do rúk prvý procesor. Ja som ti ukázal, ako sa kupujú ľudia z mestskej správy. Bol si môj prvý úspešný projekt, Varga,“ smial sa Cole.

Jozefov pohľad stvrdol. Zásielky z prístavu Blackwater, neviditeľné prelievanie kapitálu, prehnité články na WPD, Daniel Cross... Adrian Cole nebol len chamtivý priekupník z vedľajších uličiek. Bol to tichý staviteľ, ktorý v tieni stál nad ním celý čas.

„A Vanceová...?“ spýtala sa Sára so zatajeným dychom.

„Lidia Vanceová je môj druhý, lepší projekt," odpovedal Adrian vyrovnane a spravil krok bližšie. „Ty si mal potenciál, Jozef, ale bol si príliš naviazaný na staré spomienky z Green Hills, na Michaela a potom na tú novú vyšetrovateľku. Vanceová nemá žiadne slabosti. Keď si skončil vo väzení Asteria, potreboval som niekoho, kto vezme tvoju ARIU, pretvorí ju na Aegis a dá jej štátnu pečiatku. Vycvičil som ju presne na svoj obraz."

„Ona nevie, že ju kontroluješ," pochopil Jozef a očami neustále meral vzdialenosť k Adrianovej zbrani.

„Oficiálne vedie mesto ona," usmial sa Adrian. „Neoficiálne... všetky kľúčové dáta z Aegis tečú cez moje vlastné, skryté servery. Ale Vanceová spravila chybu. Chce tvoju druhú polovicu kódu, lebo si myslí, že tým získa absolútnu moc. A ja nemám rád, keď sa moje nástroje stávajú príliš samostatnými."

Adrian sa pozrel na Nikol, ktorá stále držala ruku nad terminálom.

„Preto vás nechám vložiť toho vášho parazita," pokračoval Adrian a pokynul hlavou svojim mužom, aby sklopili zbrane. „Nechám vás dostať toho kapitána Shawa z toho transportu. Dokonca vám otvorím koridor cez sprievodné vozidlá."

„Za akú cenu, Adrian?" spýtal sa Jozef prísne. „Ty nerobíš služby zadarmo."

Adrian Cole sa naklonil bližšie a v jeho očiach zablikal ten istý nebezpečný kalkul, ktorý Jozef poznal a ktorý ho pred rokmi ako mladíka priviedol do podsvetia.

„Cena je jednoduchá, šéfe," povedal Adrian. „Vy si vezmete svojho kapitána Shawa a zmiznete z mesta. A ja cez vášho parazita prevezmem priamy prístup k Aegis a vládu po Vanceovej raz a navždy. Ty získaš slobodu pre svojich ľudí... a ja získam to, čo si ty nikdy do dokonalosti nedotiahol. Celé mesto."

V tej istej sekunde sa vo vysielačke v Jozefovom uchu ozval šumivý hlas Juliet z prístupovej cesty: „Jozef! Konvoj so Shawom práve prešiel cez južnú križovatku! Majú dve minúty k prekladisku! Ste pripravení?!"

Jozef stál na rozhraní dvoch svetov. Pred ním stál človek, ktorý ho vytiahol z ulice, a vedľa neho jeho sestra a tím, ktorý mu opäť veril.

Pozrel na Adriana Colea, potom na Nikol... a v duchu urobil svoje najdôležitejšie taktické rozhodnutie.

KAPITOLA 6

Dvojitá slučka

Dve minúty a päťdesiat sekúnd do chvíle, keď pancierovaná dodávka s kapitánom Shawom prerazí hmlu na južnej križovatke.

V zovretej atmosfére betónovej rozvodne sa čas stlačil na jediný nádych. Jozef hľadel na Adriana Colea a v hlave mu stále zneli jeho slová: „Vy si vezmete Shawa a zmiznete... A ja cez vášho parazita prevezmem priamy prístup k Aegis.“

Jozef nemal čas vymýšľať nový plán úteku alebo boja proti Adrianovi. Nikol mala v rukách len parazita, ktorý mal otvoriť koridor a obísť drony. Jozef však vedel konať v sekunde. Ak chcel prežiť, ochrániť tím a dodržať sľub, ktorý dal Juliet, musel použiť Coleovu vlastnú namyslenosť proti nemu. Jozef sa nepatrne, takmer neviditeľne pousmial. Bol to ten chladný výraz z najnebezpečnejších chvíľ.

„Dohodnuté, Adrian,“ povedal vyrovnaným tónom a pozrel na Nikol. „Vlož parazita. Urobíme, ako chceš.“

Nikol na brata vytreštila oči. V jej výraze bol čistý šok – nechápala, ako môže tak slepo pristúpiť na podmienky človeka, o ktorom pred minútou ani netušili, že existuje. No v sekunde, keď sa ich pohľady stretli, Jozef jej ukázal tiché gesto dlane: tri prsty pritlačené k boku. Bol to ich detský šifrovaný signál z čias garáže v Green Hills: Bypass – falošné presmerovanie.

Nikol okamžite pochopila. Bez jediného zaváhania zasunula konektor parazita do skrine. Displej blikol na modro.

Cole vytiahol svoj vlastný prenosný terminál a okamžite sa napojil na otvorený dátový kanál. „Pripája ma to," zamrmlal s uspokojením v hlase. „Presne ako som vravel, Varga. Tvoja technológia, moje vedenie."

Cole si však v tej rýchlosti nevšimol, čo Nikol v skutočnosti spravila. Neupravovala kód pre neho. Namiesto toho využila vysokorýchlostné spojenie, ktoré Cole pripojil zo svojho vlastného zariadenia, a prepájačom nasmerovala parazita cez jeho vlastný šifrovaný terminál. Cole si myslel, že sťahuje kľúče k Aegis, no v skutočnosti poslušne otvoril najhlbší dátový most priamo do uzavretého servera Vanceovej v Apex Tower. Cole nebol pánom situácie – stal sa len nevedomým baranidlom, ktoré im otvorilo dvere, kam by sa inak nedostali.

„Signalizácia na koľajniciach zmenená," hlásila Nikol ticho a napätie z nej na sekundu opadlo. „Výhybka 4B otvorená."

Jozef stlačil tlačidlo na vysielačke. „Juliet, Michael... Teraz. Odstrihnite dodávku!"

Mimo rozvodne, na zvlhnutom asfalte južnej križovatky, sa noc zmenila na akčné peklo. Pancierovaná dodávka s kapitánom Shawom v sprievode dvoch čiernych terénnych áut prichádzala v plnej rýchlosti. V momente, keď prechádzali okolo bočného koridoru prekladiska, Juliet a Michael aktivovali rušičky na krátku vzdialenosť. Obrazovky v sprievodných vozidlách zhasli, rádiové spojenie naplnil biely šum a automatické závorové systémy na koľajniciach vďaka Nikolinmu zásahu predstierali masívny traťový uzáver. Vodič prvého sprievodného auta strhol volant doprava, aby sa vyhol zábrane, a vrazil do starého hrdzavého zábradlia. Michael vystúpil z tieňa kontajnera s klasickou policajnou brokovnicou s nábojmi na rozbíjanie pneumatík. Dve presné, ohlušujúce rany priamo do prednej pneumatiky druhého sprievodného vozidla poslali auto do šmyku a to bokom narazilo do stojaceho nákladného vagóna. Pancierovaná dodávka so Shawom ostala odrezaná. Juliet dobehla k zadným dverám dodávky s malou, podomácky pripravenou náložou – presne takou, akú používala zásahovka pri rýchlom prerazení dverí. Zaznelo cvaknutie rozbušky a

hlučný výbuch. Kovové pánty s prasknutím povolili a dvere vyleteli von.

V dyme sa objavila spútaná postava kapitána Shawa so živým, neústupným výrazom v tvári.

„Carter...? Hayesová...?“ vykríkol Shaw chrapľavo, keď ho Michael vyťahoval von. „Čo to... Ako to...?!“

„Kapitán, menej otázok, viac pohybu!“ odvetil Michael a hodil mu náhradnú balistickú vestu. „Dnes v noci vás odvezieme do bezpečia.“

Cole sa v rozvodni víťazoslavne usmial na Jozefa, slepý voči tomu, čo Nikol práve spravila cez jeho sieť.

„Máte svojho kapitána, Varga. Teraz vypadnite z môjho mesta.“

Jozef naňho pozrel s mrazivým pokojom. „Mesto nikdy nebolo tvoje, Adrian. A čoskoro nebude ani Vanceovej.“

Jozef, Nikol a Sára ustúpili k únikovému vozidlu, kde ich už čakali Michael, Juliet a oslobodený kapitán Shaw. Dvere dodávky sa zabuchli a vozidlo vyrazilo z prekladiska do tmy. Shaw si utieral krv z čela a neveriacky pozeral na novú alianciu.

„Aký je plán?“ spýtal sa Shaw a pozrel na Juliet. „Lidia Vanceová má pod kontrolou polovicu zložiek, drony a celú Apex Tower. Ak sa pokúsime utiecť, rozstrieľajú nás na hranici sektora.“

Juliet sa pozrela na Jozefa, potom na tablet s mapou mesta a zopla ruky. Na jej tvári bol presne ten výraz, ktorým pred rokmi ohromila Jozefa v podniku Black Oak. „Nebudeme utekať,“ povedala pevne. „Sme presne tam, kde sme chceli byť. Vanceová si myslí, že nás loví v uliciach. Vôbec nebude čakať, že udrieme priamo na srdce celej jej siete.“

„A Cole si myslí, že prebral Aegis,“ dodala Nikol. „Tým môžeme zastaviť oboch.“

Michael si hneď spomenul na Adriana, ako spolu s Jozefom pred rokmi vošli do kaviarne za ním a Sárou. „Myslel som, že už je mŕtvy.“

Jozef pokrútil hlavou a v rýchlosti vysvetlil Juliet, kto Adrian Cole bol. Tá sa po tomto zistení ešte viac odhodlala neutekať, ale vojsť priamo do lona Vanceovej.

„Apex Tower,“ pošepkala Sára a stiahla obočie. „Chceš vojsť do najstrážennejšej budovy v štáte?“

„Presne tak,“ vložil sa do toho Jozef a v očiach mu zahorel ten starý, spoločne vyladený plameň. „Cole sa pripojil na nášho parazita zo svojho zariadenia a tým otvoril priamy dátový kanál medzi prekladiskom a severným uzlom v Apex Tower. Považoval to za svoju výhodu. My ten kanál použijeme ako trójskeho koňa na prekonanie jej kybernetických zámkov.“

Juliet sa pritisla bližšie k Jozefovi a pozrela mu priamo do očí. „Dostaneme sa priamo do jej riadiaceho centra na šesťdesiatom poschodí. Nezničíme len servery, Jozef. Cez ten otvorený kanál pustíme živý obraz z jej vlastných kamier, Coleove utajované transakcie a celé pozadie systému Aegis priamo do televízneho a rozhlasového vysielania celému Westhavenu. Zoberieme jej tie dáta a vrátime ich ľuďom.“

Kapitán Shaw sa zhlboka nadýchol, pozrel na nich a po prvýkrát po mnohých dňoch sa na jeho tvrdej tvári objavil mierny, divoký úsmev. „To je to najšialenejšie, čo som kedy počul. Kedy vyrážame?“

„Idete s nami?“ spýtala sa Sára. „Práve sme vás predsa zachránili pred cestou do Apex Tower.“

Shaw sa zasmial: „Toto by som si predsa nemohol nechať ujsť!“

Jozef chytil Juliet za ruku, stlačil jej prsty a otočil sa k Michaelovi za volantom.

„Ideme!“ povedal Jozef. „Je čas navštíviť Lidiu Vanceovú v jej vlastnom dome.“

KAPITOLA 7

V lone nepriateľa

Dodávka sa hnala nočným Westhavenom ako prízrak. Dážď sa menil na hustú hmlu, ktorá sa plazila po asfaltových bulvároch a pohlcovala červené svetlá hliadkovacích dronov. Vnútri vozidla panovalo ticho nabité adrenalínom. Nikol neustále kontrolovala trasy Vanceových hliadkovacích dronov. Dokázala pohotovo navigovať Michaela, aby sa im vyhli a bezpečne sa dostali až k budove Apex Tower.

Kapitán Shaw si pripínal taktickú vestu a cez vyhradenú, starú policajnú frekvenciu – ktorú nezasiahol systém ARIA – niečo ticho diktoval do malého prísavného mikrofónu.

„Komu voláte, kapitán?“ spýtal sa Michael a pozrel naňho cez spätné zrkadlo.

„Tým niekoľkým poctivým chalanom z oddelenia ťažkej kriminálky a zásahovky, ktorí po mojom zatknutí neodovzdali odznaky,“ odvetil Shaw a zaklapol zásobník svojej služobnej zbrane. „Vanceová si myslela, že zatknutím šéfa políciu úplne odstaví. Ale chlapi na stanici čakajú na jediný povel. Keď im dodáme priamy dôkaz, že ich Vanceová zavádzala, nebudú čakať na príkazy z Apex Tower. Pôjdu proti nej.“

„Máme presne desať minút, kým Cole zistí, že jeho prenosný terminál nespravuje Aegis, ale slúži ako nevedomá priepustka pre nášho parazita,“ hlásila Nikol a prstami rýchlo prelietavala po klávesnici. Na obrazovke jej tabletu sa rozsvietila trojrozmerná schéma

Apex Tower – mrakodrapu zo skla a ocele, ktorý dominoval severnému obvodu. „Dátový most je otvorený. Práve som obišla primárny firewall na údržbovej šachte v podzemných garážach.“

„Vanceová má v budove tri stovky súkromných vojakov,“ poznamenala Juliet a skontrolovala laserové zameriavanie svojej kompaktnej zbrane. Pozrela na Jozefa. „Preto nejdeme cez recepciu. Pôjdeme spodkom, cez staré zásobovacie tunely mestskej elektrickej siete.“

Dodávka zastavila v tmavej uličke, dva bloky od masívnej siluety Apex Tower. Tím vystúpil v tichosti. Michael so Shawom zabezpečovali krytie ulice, zatiaľ čo Jozef pomocou páčidla uvoľnil ťažký liatinový poklop káblovej šachty. Kráčali po starých tuneloch, kde nad ich hlavami hučali vysokonapäťové káble. Vzduch bol hustý a voňal ozónom.

„Sme priamo pod južným krídlom garáží,“ pošepkala Nikol po troch minútach rýchlej chôdze pri oceľových mrežiach.

Jozef priložil svoj modifikovaný generátor k čítačke zámku. V mechanizme to ticho cvaklo a mreža sa odsunula.

Sára a Nikol zostali na mínus treťom poschodí pri hlavnom rozvádzači budovy, aby držali dátový kanál otvorený, kým Jozef, Juliet, Michael a kapitán Shaw namáhavo stúpali po oceľových rebríkoch technickej výťahovej šachty až na šesťdesiate poschodie.

Cesta hore bola čistou skúškou vôle. Svaly im horeli, no na päťdesiatom ôsmom poschodí sa prebili cez vetraciu šachtu, kde Juliet s Jozefom ticho a bleskovo zneškodnili dvojicu hliadkujúcich strážcov bez jediného výstrelu. Keď vybehli na hlavnú chodbu šesťdesiateho poschodia, otvorila sa pred nimi obrovská presklená hala, ktorej dominantou boli pancierové dvere vedúce do riadiaceho centra systému Aegis. Za presklenými stenami bol mrazivý výhľad na celý nočný, svetlami zaliaty Westhaven.

Uprostred miestnosti ich však čakala Lidia Vanceová.

Nebola prekvapená. Stála tam pri hlavnom termináli, oblečená v tmavom kostýme, a za ňou stálo osem ťažko ozbrojených mužov s automatickými zbraňami.

„Aké predvídateľné...“ ozvala sa Vanceová s chladnou, vypočítavou istotou. „Pán Varga, bývalá detektívka Hayesová, dokonca aj náš milý bývalý kapitán Shaw.“

„Je koniec, Vanceová,“ povedal Shaw a spravil krok vpred so zbraňou v ruke. „Tvoji žoldnieri túto budovu neudržia. Policajné konvoje WPD sú už na ceste k južnej bráne Apex Tower.“

Vanceová sa ticho, takmer ľútostivo zasmiala. „Myslíte tie hliadky, ktoré ste sa pokúšali mobilizovať cez starú analógovú sieť, kapitán? Systém Aegis zachytil vaše vysielanie pred piatimi minútami. Vaši muži do tejto budovy nevstúpia.“

Otočila sa k Jozefovi a v jej očiach zablikal zvláštny, uspokojený chlad.

„Ale vás musím pochváliť, Jozef,“ pokračovala Vanceová a poklepala prstami po šifrovacom paneli. „To, ako ste na prekladisku nechali Colea napojiť sa na vášho parazita... to bol majstrovský kúsok. Cole si myslel, že vyčkal na svoju chvíľu. Myslel si, že sa cez vášho parazita zmocní mojej siete.“

Jozef prižmúril oči. „Ty si o Coleovi vedela...?“

„Ja som o Adrianovi Coleovi vedela od prvého dňa, čo som vstúpila do štátnej analytiky, Varga!“ odsekla Vanceová s neskrývaným opovrhnutím v hlase. „Myslel si, že ma vycvičil na svoj obraz. Myslel si, že budem len jeho ďalšou bábkou, rovnako ako ste boli vy s Čiernym kruhom! Ale Cole podcenil dáta. Dva roky som sledovala jeho tajné finančné toky v prístave a čakala som, kým sa odhalí. Váš parazit mi nedodal len prístup... dodal mi aj Coleovu presnú pozíciu na prekladisku. Zásahová jednotka ho práve teraz zatýka na koľajniciach.“

Vanceová sa usmiala, pevne presvedčená, že zlikvidovala oboch svojich rivalov naraz.

„Cole skončil,“ vyhlásila Vanceová. „A vy skončíte tiež. Tento systém patrí mne.“

Zostali ako obarení. Mysleli si, že Vanceová nemá ani potuchy, čo sa deje, lenže opak bol pravdou. Lidia siahla po paneli, aby stlačila tlačidlo celkového uzamknutia a likvidácie sektora. Jozef však zachoval chladnú hlavu. „Teraz, Nikol!“ vykríkol do vysielačky.

V tej istej sekunde presklená hala zhasla. Nikol z podzemia neodpálila servery – odpálila hlavný prúdový obvod pre šesťdesiate poschodie cez záložnú vetvu. Záblesk iskier z rozvádzačov preťal tmu.

„Pohyb!“ skríkla Juliet a výstrel z jej zbrane zasiahol zbraň prvého strážcu.

V tme sa strhla neľútostná prestrelka. Výstrely ožarovali presklenú halu v krátkych zábleskoch. Sklo praskalo a sypalo sa na podlahu. Michael a Shaw opätovali paľbu z krytia za mramorovými stĺpmi a odrazili príchod vojakov. Jozef sa v chaose prebil priamo k Vanceovej. Tá sa pokúsila vytiahnuť zbraň, no Jozef jej bleskovým pohybom chytil zápästie, otočil ho a zbraň vypadla na zem. Pritlačil ju k hlavnému terminálu. Juliet pribehla k rozvádzaču, otvorila servisný port a zasunula finálny modul Nikolinho parazita. V tom momente sa stalo to, čo plánovali. Nikol a Sára z podzemia obišli blokádu Vanceovej a prepojili dáta nie na súkromné obrazovky, ale priamo na hlavný celomestský vysielač. Na masívnych obrazovkách v hale – ale aj na obrazovkách v celom Westhavene – sa zaplo živé vysielanie. Ľudia v meste videli živý obraz priamo zo šesťdesiateho poschodia Apex Tower. Videli Vanceovú pod hlavňou, videli rozkradnuté mestské fondy, Coleove utajované transakcie aj skutočnú tvár systému Aegis.

Zatiaľ čo sa na obrazovkách po celom meste spúšťalo živé vysielanie s pravdou o Vanceovej a Coleovi, Nikol dole v podzemí nemeškala. Cez otvorený prístupový kanál sa nabúrala do hlavného letového protokolu mestskej siete.

„Jozef! Mám hlavný letový uzol dronov!“ zvolala Nikol do slúchadla a jej hlas rezonoval úľavou. „Vanceová ich mala nastavených na autonómny vyhľadávací režim. Ak ich neodstavíme, začnú v zmätku útočiť v uliciach.“

Jozef sa pozrel na blikajúcu mapu mesta na tablete. Nad ulicami Westhavenu sa stále vznášali desiatky červených bodiek – hliadkovacích dronov, ktoré celé týždne terorizovali obyvateľov.

„Vypni ich, Nikol,“ povedal Jozef. „Odpoj ich od ARIA aj Aegis. Raz a navždy.“

Nikol ho poslúchla. Stlačila jediný kláves a nastalo ticho. Nad mesto padla neobvyklá, oslobodzujúca tichosť. Červené optické

šošovky na dronoch vo vzduchu zrazu zhasli a zmenili sa na pokojné modré svetlá. Stovky dronov nad bulvármi, prístavom aj obytnými štvrťami pomaly klesali k zemi a pristávali na prázdnych cestách a strechách budov. Pre obyvateľov Westhavenu, ktorí so zatajeným dychom sledovali vysielanie zo svojich okien a obývačiek, bol pohľad na zhasínajúce červené oči dronov tým najjasnejším signálom: neviditeľná klietka nad mestom sa definitívne otvorila.

A v tej chvíli sa cez rozbité sklenené dvere recepčného výťahu prebili ozbrojené zložky polície WPD. Nešli podľa rozkazov Vanceovej – na čele konvoja stál Shawov zástupca, ktorý komunikoval s kapitánom a sledoval celé vysielanie.

„Zbrane na zem!“ vykríkli policajti a okamžite odzbrojili vojakov Vanceovej.

Shaw pristúpil k Vanceovej, kým jej policajti nasadzovali putá. „Hovoril som ti, Vanceová... títo chlapci z WPD nakoniec vždy poslúchnu správny odznak.“

Vanceová hľadela na blikajúce monitory a na svoje drony, ako klesajú k zemi, s bledou tvárou. Jej herné pole sa v okamihu zrútilo.

O hodinu neskôr sa hmla nad mrakodrapom začala rozptyľovať. Policajné majáky dole na ulici svietili v pravidelnom rytme. Jozef a Juliet stáli na okraji rozbitého okna na šesťdesiatom poschodí a sledovali, ako nad Westhavenom vychádza prvé ranné slnko. Michael so Sárou a Shawom dole koordinovali prehľadávanie miestností Apex Tower a Nikol s úsmevom vypínala sieť Aegis.

Juliet sa otočila k Jozefovi, pozrela mu do očí a chytila ho za ruku.

„Takže... čo spravíme teraz, pán Varga?“ pošepkala.

Jozef stlačil jej prsty, pozrel sa na mesto, ktoré konečne dýchalo bez tieňov a strachu, a po prvýkrát po mnohých rokoch sa na jeho tvári objavil úplne čistý, vyrovnaný úsmev.

„Teraz, Juliet... budeme konečne žiť.“

O tri mesiace neskôr sa Westhaven zobúdzal do nového rána. Pád Vanceovej režimu vyčistil mestskú správu aj policajný zbor od najhorších korupčných článkov. Lidia Vanceová aj s celým jej tímom skončili pred súdom. Jediný, komu sa stále darilo unikať, bol Adrian Cole. Keď sa to celé v Apex Tower zvrtlo, zásahovke Vanceovej sa ho

nepodarilo zatknúť a nezostávalo mu nič iné, len znova zmiznúť a vytvoriť nový plán svojho návratu.

Na nábreží v prístavnej zóne, na mieste, kde voľakedy stál starý sklad Čierneho kruhu, teraz žiarila nová, moderná trojposchodová budova z matného skla a kovu. Nad vchodom svietil nápis: AEGIS – Strategická bezpečnosť.

Už to nebol nelegálny syndikát ani skorumpovaný štátny aparát. Bola to nezávislá, špecializovaná bezpečnostná a analytická organizácia. Vo vnútri, za hlavným riadiacim pultom, sedela Nikol a s úsmevom dozerala na čistý dátový tok mestskej infraštruktúry. Jozef prevzal úlohu hlavného stratéga a riaditeľa celého systému, zatiaľ čo Juliet velila terénnym operáciám a vyšetrovaniu. Michael sa stal šéfom taktického zabezpečenia a zároveň pomáhal aj kapitánovi Shawovi a WPD a Sára mala pod palcom analytické a finančné oddelenie.

Na najvyššom poschodí, na otvorenej terase s výhľadom na celé more a rozsvietený Westhaven, stál Jozef Varga. Mal na sebe tmavé sako bez kravaty a v ruke držal pohár s čistou vodou. Zozadu k nemu pristúpila Juliet, objala ho okolo pásu a oprela si bradu o jeho rameno. Mesto pod nimi bolo pokojné. Žiadne drony, žiadny strach ľudí, ale oni vedeli, že tam niekde sa ukrýva Adrian Cole a čaká na svoju novú šancu prevziať mesto pod kontrolu.

„Myslíš, že sa vráti?“ pošepkala Juliet a pozrela naňho.

Jozef sa jemne usmial, otočil sa k nej a položil jej ruky na boky. Pozrel jej hlboko do očí – do očí ženy, ktorá ho pred rokmi prenasledovala ako cieľ zo spisu a ktorá sa stala celým jeho svetom.

„Kým budeme stáť vedľa seba, Juliet... budeme na neho pripravení, nech príde s čímkoľvek!“